

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - ဂျူလိုင်

ကိုးကွယ်အင်မော်တယ်

(ပုဒ်မ)

(Chapter 16 - 30)

စာစဉ် - ၂

Chapter 16

နက်ရှိုင်းသော ညီအစ်ကို သံယောဇဉ်

ဇူအန် ရယ်လိုက်သည်

"အစ်ကို ၁၂က လမ်းမှာ စောင့်ရှောက်ရင် ကျွန်တော့အတွက်တော့ ကောင်းတာပေါ့"

ဒီလူက မကောင်းသောအကြံရှိကြောင်း ဇူအန် အတည်ပြုပြီးလေပြီ။

တစ်ခါတည်း ဤအခွင့်အရေးကို အသုံးချ၍ နောက်ကွယ်ကလူကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သူတို့နှစ်ဦး မြို့ပြင်ကို အတူထွက်ကြသည်။

ဒီခရီးစဉ်မှသာ ဇူအန်ဝိညာဉ်ပြောင်းသောနေ့က သူမည်မျှကံကောင်းကြောင်း သိလိုက်သည်။ သူနိုးလာသော လမ်းကြားသည် မြို့အစွန်တွင်ဖြစ်ပြီး ထိုနေရာအလွန်တွင်ကား တောအုပ်သာရှိတော့သည်။

စစ်သားများနှင့်ကျင့်ကြံသူများသည် အနီးရှိနဂါးဝှက်တောင်တန်းမှ ထွက်လာတတ်သော သားရိုင်းများကိုရှင်းထုတ်ရန် ကင်းလှည့်လေ့ရှိသည်။

ထိုသားရိုင်းများသည် အရေအတွက်များပြီး တစ်ခါတစ်လေ တောင်ခြေတွင် ခြေလျင်ခရီးသွားသူများကို တိုက်ခိုက်တတ်သည်။

ကင်းတဲများသည် ဆင်ခြေဖုံးအလွန်တွင် တည်ရှိပြီး သာမန်လူများ အန္တရာယ်မဖြစ်စေရန် ကာကွယ်ထားသည်။

ဇူအန် မက်မွန်ပွင့် ၁၂ နှင့်အတူ လိုက်လာမိခြင်းမှာ ကံကောင်းလေသည်။

သူတို့ ကျင့်ကြံသူဖြစ်ကြောင်းအထောက်အထားဖြစ်သော ခရီးသွား လက်မှတ်ကဲ့သို့ ကတ်ပြားတစ်ခု ပါလေသည်။

သို့မှသာ အစောင့်များက ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုလေသည်။

ကင်းတဲကိုဖြတ်ပြီးနောက် ဇူအန် မက်မွန်ပွင့် ၁၂ကို အားကျသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေသည်။

"အစ်ကို ကျင့်တာတာအဆင့်ဘယ်လောက်ရောက်ပြီလဲ။ အစောင့်တွေက မင်းကို အထင်ကြီးသလိုပဲ"

သူက ရန်သူ၏အခြေအနေကိုသိမှ မည်သို့ပြင်ဆင်သင့်ကြောင်း သိပေ လိမ့်မည်။ မက်မွန်ပွင့် ၁၂ က ဇူအန်၏ ခွန်အားအကြောင်း မသိသေး သည်မှာ ကံကောင်းလှပေသည်။

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က ဘဝင်မြင့်သွားပြီး

"သိပ်မမြင့်ပါဘူး။ ဒုတိယအဆင့်ရဲ့ တတိယပိုင်းမှာပါပဲ"

ကြည့်ရတာအံ့လောက်လည်း မကောင်းပါဘူး ငါတစ်ရက်ကျင့်စာပဲရှိ တယ်။

မက်မွန်ပွင့် ၁၂ က ဇူအန်၏အထင်ကြီးမြှောက်ပင့်မှုကို မျှော်လင့်ပြီး နှိမ့်ချ ရန် ပြင်ထားသည်။ သို့သော် ဇူအန်သည် ငြိမ်နေ၍ ငေးနေလေသည်။

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က သူ၏တိတ်ဆိတ်မှုကို ဗဟုသုတမရှိသောကြောင့်ဟု တွေးလိုက်သည်။ ဇူအန်က ကျင့်ကြံ၍မရသော အမှိုက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သူက ဒုတိယအဆင့်တတိယပိုင်းရောက်ရန် မည်မျှအချိန်ပေးရကြောင်း မသိနိုင်ပေ။

ဇူအန် ဆက်မေးလေသည်။

"ဝါး..မင်းတို့ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာ မင်းကအားအကောင်းဆုံးဖြစ်ရမယ်"

ဟုတ်တယ်မလား"

ဇာတ်လမ်းထဲမှ ဇာတ်လိုက်များသည် ရန်သူကို အနိုင်တိုက်ပြီးမှ သူတို့၏ မိသားစုများ၊ သူငယ်ချင်းများ၊ ဂိုဏ်းများကဲ့သို့သော အပိုလူများကို တစ်သိ တစ်တန်းကြီး ရှင်းရသည်ကို ဇူအန် သတိရလိုက်သည်။

ဒါဟာ စတင်မလှုပ်ရှားခင် သတင်းမစုံစမ်းသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

"ဟေး..အဲလိုတော့မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့မတိမ်းမယိမ်း ကျန်တဲ့လူတွေအများ ကြီးရှိသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ၁၃ ဆို တတိယအဆင့်ကိုတောင် ရောက် နေပြီ" ၁၂ က ဂုဏ်ယူစွာ ပြောသည်။ သူ့ညီသည် လတ်တလောနှစ်များတွင် အတော်နာမည်ကျော်လေသည်။

"မင်းတို့အားလုံးဒီလောက်တော်ကြရင် မင်းတို့ခေါင်းဆောင်က သိပ်တော် လွန်းတဲ့လူ ဖြစ်မနေဘူးလား" ဇူအန် သဘာဝကျကျ ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေါ့ ငါတို့ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်က..... "

သူက စကားပြောတာများသွားကြောင်း သတိထားမိ၍ လမ်းလွှဲလိုက် သည်။

"မေ့လိုက်ပါတော့ ။ မင်းက ကျင့်ကြံလို့မှ မရဘဲ ဒီလောက်အများကြီးသိ ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ"

မက်မွန်ပွင့် ၁၂ လျင်မြန်စွာ သတိထားမိသွားသည်ကို ဇူအန် နောင်တရမိ သော်လည်း အရေးပါသော သတင်းအနည်းငယ်တော့ ရလိုက်သေးသည်။

ကင်းတဲကိုကျော်ပြီးမကြာခင် သူတို့ဆီကို လာနေသော လူတစ်ယောက် အား တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသူက မက်မွန်ပွင့် ၁၂ကိုမြင်သော် မျက်နှာပျက်၍ ခမောက်ကိုအုပ်ပြီး အမြန်ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။

၁၂ က ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့်သွားကာ လှမ်းခေါ်

လိုက်သည်။

"အစ်ကိုတန် ဘာလို့ အဲလောက်မြန်မြန်သွားနေတာလဲ"

အစ်ကိုတန်ဆိုသူက ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ သူက လက်ထဲရှိ ဓားရှည်ကို တင်းတင်းကိုင်လိုက်ပြီး မေးလေသည်။

"၁၂ မင်းငါ့ကို ဖမ်းဖို့ လာတာလား"

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က လက်ကို အပြစ်ကင်းစွာ မြှောက်ပြ၍

"အစ်ကိုတန် သူများကို သံသယဝင်တာက ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ကိုတော့ သံသယမဝင်သင့်ဘူး။ မိုးပြာရောင်နဂါးဂိုဏ်းကို အတူတိုက်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ မေ့သွားပြီလား။ အစ်ကိုသာ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲမထုတ်လာရင် ကျွန်တော်သေတာကြာပြီ"

"မင်းက မှတ်မိသေးတယ်ပေါ့"အစ်ကိုတန်က ထိုစကားများကြားသောအခါ သိသိသာသာ စိတ်သက်သာသွားလေသည်။

"ဒီလိုကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မေ့မှာလဲ။ အခုကိစ္စက ခေါင်းဆောင်နဲ့အစ်ကိုကြား နားလည်မှုလွဲတာလေးပါ။ ဖြေရှင်းလိုက်ရင်ရတာကို ဘာလို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ"

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က မေးလေသည်။

"ကျွန်တော်တို့ တစ်ညလုံးသောက်လိုက်စားလိုက် ပျော်ပါးခဲ့ကြတာ။ အစ်ကိုသွားပြီးထဲက ကျွန်တော့်မှာ အဲလိုနောက်တစ်ယောက်မရှိတော့ဘူး"

အစ်ကိုတန်၏မျက်လုံးများနီလာပြီး သွေးကြောများထောင်လာသည်။

"မင်းသူ့အစား ပြောပေးစရာမလိုဘူး။ ငါ့မိန်းမကို လုယူသွားတဲ့ စော်ကားမှုမျိုး ဘယ်လိုမေ့နိုင်မှာလဲ။ ငါ့ဓားနဲ့ သူ့ကိုမသတ်လိုက်နိုင်တာပဲ ငါ့နောင်တရတယ်"

"အစ်ကိုနဲ့ခေါင်းဆောင်ကြားက ရန်ငြိုးကိုတော့ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရတော့ အစ်ကိုကို ကျွန်တော်သနားတယ်" ၁၂ က အစ်ကိုတန် ပုခုံးကို နှစ်သိမ့်ဟန် ပုတ်လိုက်သည်။

"ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလိုယောက်ျားမျိုးက မိန်းမမရှားပါဘူး။ အစ်ကို အရည်အချင်းအရ တစ်နေရာတော့ ရှာနိုင်မှာပါ။ စိတ်လျှော့ဖို့ မလိုဘူး"

အစ်ကိုတန်၏ မျက်လုံးသည် ကျေးဇူးရိပ်သန်းသွားပြီး

"ငါ့ရဲ့ညီအစ်ကိုတွေက ငါ့ကိုလိုက်နေတာကြာပြီ။ မင်းက ငါ့ကိုဂရုစိုက်တဲ့ တစ်ယောက်သောသူပဲ"

"ဒါပေါ့ ကျွန်တော်တို့က အန္တရာယ်ကိုအတူပုခုံးချင်းယှဉ်ပြီး ထမ်းလာကြ တာပဲ။ ဒီလိုသံယောဇဉ်က သူတို့နဲ့ဘယ်ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ" ၁၂ က ရယ်ရင်း ပြောသည်။

အစ်ကိုတန်က စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး

"ညီအစ်ကို မင်းကိုငါတစ်ခုအပ်ခဲ့လို့ ရမလား"

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က ရင်ဘတ်ကို ပုတ်၍

"စိတ်သာချ။ ဂိုဏ်းကို သစ္စာဖောက်ရတာမဟုတ်သရွေ့ အကုန်လုပ်ပေး နိုင်တယ်"

"ဒါပေါ့ ငါမင်းအန္တရာယ်ကျမယ့် အလုပ်မျိုးမခိုင်းပါဘူး" အစ်ကိုတန်က သူ့ပြဿနာကို ပြောသည်။

"ဒီလိုကွာ။ ငါ အလောတကြီး ထွက်ပြေးရတာဆိုတော့ ဒီနှစ်အတွင်း ငါစု ထားတဲ့ ငွေတစ်ရာကို ဖွက်ထားတဲ့နေရာကနေ မယူလာနိုင်ခဲ့ဘူး။ မင်းက ဂိုဏ်းပြန်ပြီး အဲငွေယူပေး။ မင်းနဲ့ငါတစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲမယ်"

"အစ်ကိုတန်က ကြင်နာလွန်းနေပြီ။ အဲတာက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။

ကျေးဇူးရှင်ဆီက လုပ်ခတောင်းလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ စိတ်မပူနဲ့။ ငွေယူဖို့ ကျွန်တော့် တာဝန်ထား"

၁၂က လက်ခါ၍ အာမခံလိုက်သည်။

"မင်းက တကယ် ညီအစ်ကိုကောင်းပဲ"အစ်ကိုတန်က ဝမ်းမြောက်နေသည်။

"စိတ်မပူနဲ့ ထုတ်ပြီးတာနဲ့ မင်းတစ်ဝက်ရမှာပဲ။ ငါ့အိပ်ဆောင် အနောက်ကိုသွား ။ နံရံပေါ်က ခြောက်တန်းမြောက်က အုပ်ခဲကိုးခုမြောက်ရဲ့ နောက်မှာရှိတယ်"

"ကောင်းပြီး ကျွန်တော်သိပြီ" မက်မွန်ပွင့် ၁၂က ခေါင်းညိတ်လေသည်။

"ကံမကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော် ဒီကညီအစ်ကိုကို ဝံပုလွေချောက်လိုက်ပို့ပေးရဦးမှာမို့ မအားသေးဘူး။ ခန့်တော့စောင့်ရလိမ့်မယ်။"

အစ်ကိုတန်က ဇူအန်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ အဖြစ်အပျက်ကို ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ ဝံပုလွေချောက်က ဘယ်လိုနေရာမျိုးလဲ သူသိသည်။ ထိုနေရာက လူသိများသောပစ်မှတ်များကို ရှင်းရာတွင် သူတို့သွားနေကျဖြစ်ပြီး အလောင်းဖျောက်ရန် အသင့်တော်ဆုံးနေရာပင်။

"စိတ်မပူနဲ့ ငါ့သူ့ကို ကူစောင့်ရှောက်ပေးမယ်"

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က လက်သီးဆုတ်၍

"ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အစ်ကိုတန်"

အစ်ကိုတန်က ဓားကိုင်၍ သူ့ဆီလာနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဇူအန်အသက်ရှူရပ်မတတ်ပင်။

"မင်းတို့ညီအစ်ကိုသံယောဇဉ်ကြားထဲ ငါကဘာလို့ ဒုက္ခရောက်ရတာလဲ"

ဇူအန် ကျင့်ကြံစဉ်ကို ဖော်သင့်လား စဉ်းစားမိသည်။ ထိုစဉ် မက်မွန်ပွင့်

၁၂က ရုတ်ချည်းရှေ့ကိုတိုးလိုက်ပြီး အစ်ကိုတန်မျက်နှာကိုကိုင်ကာ ဓားဖြင့် လည်ပင်းလှီးလိုက်သည်။

ဇူအန် ကြောင်အ၍ တောင့်သွားသည်။

အစ်ကိုတန်က ရှေ့ကိုလဲကျသွားပြီး ကြောက်လန့်၍မယုံကြည်နိုင်မှုများ ဖြင့် မျက်လုံးပြူးနေသည်။

သူ့လက်က ပြတ်သွားသော လည်ပင်းနေရာကိုကိုင်၍ မက်မွန်ပွင့် ၁၂ကို လက်ညှိုးထိုးကာ

"မ..မင်း.."

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က ဓားမှသွေးများကို အသာအယာသုတ်လိုက်ပြီး

"ငါက ခေါင်းဆောင်ဆီက ဆုလည်းရဦးမယ်။ မင်းပိုင်တဲ့ငွေအားလုံး လည်း ပိုင်တော့မှာ။ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး မင်းကို ဘာလို့ ကူညီရမှာလဲ"

"မင်း..မင်း..အသေကောင်း..နဲ့..သေမှာမဟုတ်ဘူး" အစ်ကိုတန်က မြေပေါ် လဲကျသွားပြီး သွေးများ လက်ချောင်းကြားမှစီးဆင်းနေလေသည်။ ခံပြင်းစွာ မျက်လုံးပြူးရင်း အသက်ဆုံးရှုံးသွားလေသည်။ သူ့သေခြင်းသည် မငြိမ်းချမ်းပေ။

"ပျော့ညံ့တဲ့လူကသာ ဒေါသထွက်ပြီး ကျိန်ဆဲတတ်တာ"

၁၂က ဓားကိုပြန်သိမ်း၍ ဇူအန်ထံလျှောက်လာပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

"အစ်ကိုဇူ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ သူက ဂိုဏ်းရဲ့သစ္စဖောက်တစ်ယောက် ။ သေသင့်တယ်"

"အိုး" ဇူအန် တံတွေးမြို့ချမိသည်။ ယခုတော့ အစ်ကိုဇူ ဆိုသော စကားသည် နားထဲကန့်လန့်ဖြစ်နေသည်။ မက်မွန်ပွင့် ၁၂ အစ်ကို ဟုနောက်ဆုံး ခေါ်သောသူသည် မြေပေါ်တွင်လဲနေပြီး ဝက်သတ်သလို အသတ်ခံထားရ

သည်ပင်။

သူတို့နှစ်ဦး ရှေ့ဆက်လေသည်။ ဇူအန်တုန်လုပ်နေသည် သို့သော်လည်း လေထဲတွင် သူ့ကိုစိတ်ငြိမ်စေသော ရနံ့ တစ်ခုရှိနေသည်။ ထိုအရာက ချုံမြိန်၍ ရှင်းသန့်နေသည်။

ကြည့်ရတာ လေထဲက ကီအရိုင်းတွေကြောင့်ဖြစ်မယ်။

ဒီလောကရှိ လူအများကြီး ဘယ်လိုကျင့်ကြံနိုင်လဲ စိတ်ဝင်စားစရာပေ။

နယ်စပ်ကင်းစောင့်အဖွဲ့များ၏ တည်ရှိမှုသည် သားရိုင်းများကို ရှောင် ကွင်းစေသည်။ သားရိုင်းအများစုက နဂါးဝှက်တောင်ပြင်ပသို့ ထွက်လေ့မရှိ ပေ။ ထွက်လာသောအကောင်များသည်လည်း အားပျော့ကြလေသည်။

"ငါအခုမှ စဉ်းစားမိတယ် မင်းက ဝံပုလွေချောက်ကို ဘာလို့သွားမှာ လဲ"မက်မွန်ပွင့် ၁၂ က သိချင်လာသည်။

"နတ်ဆေးဆရာကျီရဲ့ ဒီနေ့အလုပ်က ဘူးလုံး ရဖို့ပဲ ကျုပ် ကံကောင်းမ လားလို့ သွားကြည့်ချင်တာ" ဇူအန်က နံအအပုံစံဖမ်း၍ ပြန်ဖြေသည်။

"ကံကောင်းမလားလို့..." ၁၂က ဝါးလုံးကွဲ ထရယ်သည်။ သူတောင် ချောက်အပြင်ပိုင်းပဲသွားရဲတာ ဒီငနဲက အတွင်းပိုင်းကိုဝင်ပြီး ဘူးလုံးရှာချင် သေးတယ်။

ဇူအန် အနီးတန်းတန်းဖြင့် လိုက်ရယ်လိုက်သည်။

"ကျုပ်က ကံစမ်းရုံပါပဲ။ ဘယ်သူသိမှာလဲ။ ဝံပုလွေအလောင်းတွေဘာတွေ တွေ့ရင်တွေ့မှာပေါ့"

သူက ဇူအန်ကို အထင်သေးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

အရင်လိုပဲ ဒီကောင်က ကျောက်တုံးထက်ပိုထူတယ်။

သို့သော်လည်း သူပါးစပ်မဟပေ။ ဇူအန်သာ နောက်ဆုတ်သွားပါက သူ

အကြံအလကားဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"မင်းက ချူအိမ်ရဲ့သားမက်ပဲ။ ဆွေးနွေးခကို သူတို့ဆီကတောင်းလို့ မရဘူးလား"

သူသည်လည်း နတ်ဆေးဆရာ ကျီဆေးခန်း၏ စည်းမျဉ်းများကို နားလည်လေသည်။

ဇူအန် သက်ပြင်းရှည်ရှည်ချလိုက်သည်။

"အစ်ကိုရ ချူအိမ်မှာ ကျွန်တော့်လိုသားမက်က ဘယ်အရေးပါမလဲ။ လူတိုင်းက အထင်သေးတယ် ဘယ်သူက ပိုက်ဆံလာပေးမလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းလိုညီအစ်ကိုကပဲ ကူညီဖော်ရတာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကို အကူအညီအကြီးကြီးပေးလိုက်တာပဲ"

"ဒါပေါ့ ညီအစ်ကိုအတွက်မှ မရပ်တည်ရင် ဘယ်သူ့အတွက် ရပ်တည်ရမလဲ" မက်မွန်ပွင့် ၁၂က ဤငှက်ကိုး ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိတာရှားသည်ဟု တွေးနေသည်။

"ချူအိမ်ရဲ့ ပထမသခင်မလေးက တကယ်လှလား"

သူလိုလူသည် ချူအိမ်၏သခင်မလေးကဲ့သို့သော အဆင့်မြင့်သူအား တွေ့ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ ကြားဖူးသမျှ ကောလဟာလကိုသာ နားထောင်ရသည်။

"သူက ကောင်းကင်ကဆင်းလာတဲ့ နတ်သမီးအတိုင်းပဲ"ဇူအန် အမှန်အတိုင်း ဖြေလေသည်။ သူမိန်းမသည် အမှန်တကယ် လှလွန်းလေသည်။

"သူနဲ့နေရတာ ဘယ်လိုနေလဲ။ ကောင်းကင်ပေါ်ပျံနေတဲ့ ခံစားချက်မျိုးလား" မက်မွန်ပွင့် ၁၂က ညစ်တီးညစ်ပတ်အကြည့်ဖြင့် ပြောလေသည်။

ဇူအန်အတွင်းမှ သရော်လိုက်သော်လည်း အပေါ်ယံကတော့

ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်

"သူက ဖြူဖွေးပြီး နူးညံ့ချောမွတ်နေတာပဲ။ ကျုပ်ကြုံဖူးသမျှထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲ"

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က အားကျစွာ တံတွေးမြို့ချ၍

"မင်းကတကယ် ကံကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ"

သင်သည် မက်မွန်ပွင့် ၁၂ ထံမှ အမျက်ပွင့် ၉၉ ရယူလိုက်သည်။

ဇူအန် ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒီလူသည် နောက်ထပ် ငန်းသားစားချင်သော ဖားပြုတ်တစ်ကောင်ပင်။

လေတစ်ငွေ့တွင် သွေးနံ့များပါလာပြီး သူတို့ရှေ့တွင် ပြန့်ကြဲနေသော အရိုးများကို သတိထားမိကြသည်။ မည်သည့်သတ္တဝါဖြစ်မှန်း မသဲကွဲပေ။ မက်မွန်ပွင့် ၁၂က တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး

"နဂါးဝှက်တောင်က ထွက်လာတဲ့ သားရိုင်းတွေကမှ အကြွင်းအကျန် ထားခဲ့သေးတယ်။ တင်ပါးကွဲဝံ့ပုလွေတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားရင်တော့ ဘာမှ ကျန်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး"

သူတို့က ဝံ့ပုလွေချောက်၏အပေါ်တည့်တည့်တွင် ရပ်နေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မည်သူမှမရှိပေ။ မက်မွန်ပွင့် ၁၂က ဇူအန်နောက်ဆုတ်မည်ကို မကြောက်တော့ပေ။

"ဒါဆို အဲ့တာက ဝံ့ပုလွေချောက်လား" ဇူအန် မြေအနေအထား အောက်ကိုနိမ့်ကျသွား၍ ချောက်တစ်ခုပမာဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ကြောက်ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး မက်မွန်ပွင့် ၁၂လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ကိုင်လိုက်သည်။

"အစ်ကို ၁၂ ကျုပ်ကို ကာကွယ်ရမယ်နော်။ ခင်ဗျားက သိပ်တော်တဲ့

ကျင့်ကြံသူမလား"

"ဟုတ်တယ် အဲ့တာကရှေ့တည့်တည့်မှာပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့ ငါမင်းကို ကောင်းကောင်း 'ကာကွယ်' မှာပါ" သူက ရက်စက်သောအပြုံးဖြင့် ပြောလေသည်။

"ဇူအန် ငါမင်းကို အမြဲတမ်း အံ့ဩနေခဲ့တာသိလား။ ငါက ဒီလောက်နဲ့တဲ လူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီးတာတောင် နည်းနည်းလေးမှ ပို ဉာဏ်မကောင်းလာဘူး။ ကြည့်လိုက် မင်းငါ့ထောင်ချောက်ထဲကို ကွက်တိ ဝင်လာပြန်ပြီ"

ဇူအန် မျက်လုံးပြူး၍ ပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး ခင်ဗျားဘာတွေပြောနေတာလဲ"

သူက မက်မွန်ပွင့် ၁၂ကို လျှပ်တပြက်တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်ထားသော်လည်း သူ့စကားများကြားသောအခါ နှောင့်နှေးသွားရသည်။ သူဒီကိစ္စကို ပိုသိရန် လိုလေသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဦးအနက် သူကအနည်းငယ်ပိုသာလေသည်။ သူ့တွင် အဆိပ်ပြင်းတန်ဆာနှင့် အဆိပ်ပုလင်း ရှိသည်ပင်။ သူက အနိုင်ရရန် အခွင့်အရေးပိုလေသည်။

မက်မွန်ပွင့် ၁၂က သူ့ကိုတွန်းလိုက်၍ သူကမြေပြင်ပေါ်သို့ အားနည်းစွာ ကျသွားလေသည်။ ဒါက သူ့ကို ပိုအထင်သေးသွားစေသည်။

သူက ဇူအန်ကိုင်လိုက်သော အင်္ကျီပိုင်းကိုခါလိုက်ပြီး

"ငါကစိတ်ကောင်းဝင်နေတယ် ဆိုတော့ မင်းကိုသေလမ်းမပို့ခင် ရှင်းပြ လိုက်မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ငါကမင်းကို အဲ့ဒီမုန်တိုင်းထန်တဲ့ညက သစ်ပင်မှာ ကြိုးနဲ့ချည်ခဲ့တာပဲ။ မထင်လိုက်တာက မင်းက မိုးကြိုးပစ်တာတောင် မသေ

တပဲ"
